

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 5.

1. mars 1940.

12. årgang.

China for Kristus!

Kiao-ch'eng 23. jan. 1940.

Kjære «Misjons-Røstens» lesere!

Godt nytt år! Nåde og fred!

I Matt. 11, 24 taler Jesus til sine disipler om troens kraft og tillit gjennom bønner.

«At det I ber om og begjær, tro bare at I har fått det, så skal det vederfares eder!»

Disse ord kom til meg i dag i tilknytning til en kjær søsters siste ord da vi forlot Lantsun for å overta arbeidet her. Vi hadde satt oss opp i vognen, søster Christofa og jeg, og søsteren kommer bort til oss og tar våre hender i sine og skal si farvel. — «Det er kanskje uvisst hva tid vi kommer hit nå,» sier jeg. — Så sa hun et ord som jeg aldri glømmer, og det sitter så fast i mitt hjerte ennå: «Jeg skal be at dere kommer snart igjen», sa hun. Dette sa hun, idet tårene randt nedat hennes furede kinner, og med et blikk som fortalte oss om bønn og trofasthet. I det samme kom disse ord til mitt hjerte i salmen 101, 1: «Mine øyne ser etter de trofaste i landet; for at de skal bo hos meg. Den som vandrer den rettsindiges vei, han skal finne meg!»

Denne gamle søster hadde full rettighet til å be om dette; for Jesus sier: «Tro bare at I har fått det, så skal det vederfares eder!»

Hun ba i tillit til Jesus, derfor fikk hun det. Byrdene for Lantsun har ligget tungt på oss hele tiden; men nå er tiden inne og vi skal snart reise tilbake, hvorfor vi er meget takknemlige til Herren. Kineserne her er jo

En del av de troende døpte på søstrenes felt.

svært bedrøvet for at vi skal reise fra dem, men vi må utvide våre landemerker, sier Herren. Tiden heretter er meget kort og det gjelder å sprede budskapet så langt en formår. De kristne i Lantsun og utstasjonene ber oss stadig å snart komme tilbake. Vi vet Herren vil selv åpne og legge alle ting til rette for oss. Flere steder rundt omkring der spør stadig når vi vil komme. Så kjære troessøsken: Vær med oss i bønn om denne sak. Vi har hørt at søster Lundebey antakelig vil være tilbake i China i vår. Vi er meget takknemlige for det. Herren vil selv drive sine arbeidere ut. Høsten er stor; men arbeiderne få! Vi ber meget at Herren må åpne vei ut for sine vitner. «Han har satt foran oss en åpent dør!»

Ja, når vi skal se tilbake på året som har gått, så kan vi si, at i evangeliet har vi hatt en åpen dør og rik innhøstning for Herren. Nå har folket over alt travelt, de forbereder for nytt år. (Det kinesiske nyttår). Kineserne har nytt år i februar. De er fine da. Nye fra topp til tå. De skråler og bråker svært da. Slik er deres glede. «Hedningene ramler,» sier Guds ord, og det er sandt. Det får vi se her ute til stadighet.

Nå vil jeg få takke så meget til alle misjonsvennene for pengegaven gjen-

nom min kasserer, br. Reiersen, som jeg nylig har mottatt. Jeg kan ikke nå dere alle med brev, så jeg vil gjennom disse linjer få takke så inderlig for all hjelp imot meg i året som er gått. Takk for trofast og godt samarbeid! Har sett Herrens trofasthet fra år til år mot meg, og jeg er ham inderlig takknemlig, for han er min Gud. Jeg ønsker eder alle et av Herren rikt velsignet nytt år 1940, med megen fred fra Helligdommen.

Vi hadde en velsignet jul i år her ute. 1. juledag hadde vi først møte med taler og frie vitnesbyrd. Dere skulle sett hvor dem kappes om å opphøye Jesus' og herliggjøre hans navn. Et lite kor av en del av de troende søstre som nylig er blitt med, sang så vakkert om Jesus som fødtes i krybben i Betlehem. Etterpå hadde vi julens bespisning for dem. Stor var skaren som samlet seg rundt bordene, glade og fornøyde.

I samme uke hadde vi også en liten fest for våre kjære søndagsskolebarn. Søndagen forut fortalte jeg dem at neste søndag må dere være fine, rene og pene, og ta på de beste klædene; for da skal vi feire Jesu fødsel. «Å ja,» sa de alle i kor og ble så strålende, så det gjorde rent godt å se dem. Dagen kom og lenge før enn det var ringt, stod hele flokken utenfor mi-

Nød dem å komme inn.

sjonsporten. Lokalet var pakkfullt av glade kineserbarn. Jeg fortalte om Jesubarnet som fødtes i krybben og de hørte så oppmerksomt. Vi sang og klappet i hennene og ansiktene strålte kan dere tro. Hver og en av dem fikk en rød pose med et skriftsted på, og i posen var julegodter til dem. Hver og en kom fram og sang en sang, eller leste et minneverd de husket og så ga jeg dem julepresang og dem hilste og takket så pent. Både når de kommer og går sier de: «Fred!» Jeg elsker barnarbeidet og det er meg meget kjær. Å vinne barna for Jesus er ha vunnet meget. Priset være Gud!

Vi har bedt med en del i landsbyene i det siste og flere herlige helbredelser har vi sett. En kvinne var meget sjuk. Intet håp for henne, men idet hun ble salvet og bedt for, reiste Herren henne opp og hun mottok befrielsen både til legem og sjel. Ære til Jesus! Herren stadfester sitt ord gang på gang for oss, så vi ser han er likedan i dag som på Apostlenes tid. La oss våke og be for de små lam som er nye på veien. Herren vil selv lede dem til de grønne gressganger. Halleluja!

Så vil vi ønske Herrens velsignelse over dere alle, kjære misjonsvenner. Vi ber om ennå en fredens tid for evangeliets skyld. Det mørkner mer og mer til på verdenshimlen i dag; for oss, Guds folk, lysner det oppat. Vi er nære vårt himmelske heim. Halleluja! Herren hjelpe oss alle å stå ferdig og ikledd, med olje i lampe og kar til å møte vår elskede brudgom og venn.

«Å, venner som venter på Herren: Oppløft eders hoder just nu. Med Jesus gå utenfor leiren, snart Babel skal falle med gru. Om rikelig inngang skal vinnes i herlighetsriket en gang. Vi stadig i Jesus må finnes, og ha kun vårt alt i ham.» Kjær hilsen til alle bladets lesere med 5. Moseb. 31, 6.

En hjertelig hilsen og takk til Misjons-Røstens redaktør, br. Iversen, for bladet med dets gode, rike innhold, som så trofast har besøkt oss og bringer bud fra heimlandet. Det er heimlandsduft og heimlandsklang. Halleluja!

Fredshilsen.

Deres for Chinas frelse:

Christofa Brundtland.

Inger Frellumstad.

Vi vil bruke ennå en lignelse for å belyse dette. En karavane har gått seg vill i ørkenen, den er prisgitt døden, vannforrådet er sluppet opp, deres tunger henger nesten fast ved gannen av tørst, solen steker ubarmhertig, brennende het, lodrett over deres hoder. Kamelene er segneferdige, den glohete sann støver omkring dem ferdig til å dekke deres ben som den har dekket tusener andres. Hver time forøkes deres kvaler, intet sted sees noen utvei til redning og rundt omkring dem sees fullt av skeletter av andre reisende der for vill som dem og omkom av tørst. De er i en forferdelig stilling.

Plutselig — som en reddende engel dukker fram bak en sannhøy en av ørkenens sønner, en fører der vet veien til de reddende oaser. Han sier: «Følg etter meg, her er en oase like i nærheten, der er friskt vann i mengde og dadelpalmer til å stille eders hunger!» —

Men hva skjer? — De ber ham barskt om å fjerne seg hurtigst mulig, de har ingen tillit til hans ord; men klynger seg fast til et tomt håp om at det skal lykkes dem ved egen hjelp å finne vei til kilden. De forlater ørkenens trofaste sønn og følger etter dårende luftspeilinger til de tilsist segner om og dør av tørst og utmattelse.

Du skjønner selv lærdommen av denne liknelse. Hør Herrens gripende klage: «For to onde ting har mitt folk gjort! Meg har de forlatt, Kilden med det levende vann, for å uthugge seg brønne, sprukne brønne, som ikke holder vann». (Jer. 2, 13). Folket forlater den levende kilde til liv og lykke, den som Jesus talte om til den Samaritanske kvinne. Han sier: «Enhver som drikker dette vann, skal tørste igjen;» (Nemlig det i Jakobs brønn). «Men den som drikker av det vann som jeg vil gi ham, skal aldri i evighet tørste. Men det vann jeg vil gi ham, blir i ham en kilde med vann som veller fram til evigt liv». Likedan leser vi at han på den siste, den store dag i høytiden stod fram og ropte: «Om noen tørster, han komme til meg og drikke! Den som tror på meg, av hans liv skal der som skriften har sagt, rinne strømme av levende vann.» Johs. evang. 4, 4 og 7, 37—38).

Her er vann, vann i overflod, levende vann, og allikevel sitter folket tørstende og elendige i syndens ørken. Frelsens strømme flyter dag og natt, men ak, hvor få der drikker av dem. I stedet søker de å grave seg sprukne brønne i ørken-sannen. Søker noe som kan slukke sjelens tørst, men alt forgjeves.

Er du en av dem som handler således, som søker lykke der hvor den ikke finnes? Kjære sjel, villfarende i verdens ørkenland, du som holder på å vannsmekte på grunn av mangel på det levende vann. Her er et ord fra Gud til deg:

«De fattige og elendige søker etter vann! Men der ikke noe! Deres tunge vansmekter av tørst. Jeg, Herren vil svare dem! Jeg, Israels Gud, jeg vil ikke forlate dem. Jeg vil la floder velle fram på bare høye og kilder midt i dale! Jeg vil gjøre en ørken til en vannsjø og et tørt land til vannkilder. (Es. 41, 17—18). Herren tilbyr deg det levende vann fritt og for intet! Nåvel, alle I som tørster, kom til vannene. og I som ingen penger har, kom, kjøp og et. Ja, kom og kjøp uten penge og uten betaling vin og mel.» Innbydelsen er fri og alminnelig. Den siste innbydelse i Bibelen lyder så: «Og Ånden og bruden sier: Kom! Og den som tørster, han komme, og den som vil, han ta Livsens vann ufor skyldt». Vil du så kjære sjel komme og motta denne frie gave eller foretrekker du å gjøre som hin karavane?

*

Skal vi ta ennå en liknelse? Der sitter en fange bak fengslets grå murer — dømt til døden for mord, neste dag skal han henrettes, dommen er avsagt over ham, den lød slik: *Skyldig til døden*. Der er intet håp om noen forandring heri. Fangen tilbringer en søvnløs natt, der han sitter med hodet begravet i hendene.

Imidlertid — kongen selv får lyst til å benåde ham. Han ønsker å samtale med fangen og sent om aftenen går han til cellen og banker på døren. Fangen svarer ikke, kongen kaller på ham ved navn og ber ham svare. Han banker atter og atter, men fangen er tvær og svarer ikke på de gjentagne anmodninger. Tilslutt går kongen be-

En tilflukt i nøden.

Melodi: Jeg lenges i hjertet — —

Hvor bærer det hen nu i verden
når bomber, granater og fly,
sprer død overalt på sin ferden!
der spares ei land eller by.

Kor:

En tilflukt i nøden er Herren
for alle Guds barn over jord.
Når trengsel vil gå over verden,
da hvile vi må i Guds ord.

Det mørkner nu til uti verden —
med sorg og bekymring vi ser.
Nasjonene faller fra Herren —
mot kaos og trengsel det bær.

O, brødre og søstre han kommer,
for han har beredt oss et sted.
Der vinker og venter en sommer
i landet med glede og fred.

Så taper vi slett ikke motet
om skyene mørke de er.
Se opad og løft eders hode,
sa Jesus, når alt dette skjer.

Opmuntret av ordet vi venter
på dagen som kommer forvisst,
da brudgommen kommer og henter
sin brud som er trett av all strid.

Frie venner og „kirkelig ekteskap“.

I «Det gode Budskap» skriver predikant Johs. Hedin følgende referat av et bryllup han deltok i, og vi vil gjerne understreke hva han her skriver:

«Lørdag den 27. ds. var vi i bryllup hos våre venner Næsdal, da deres datter Irene ble ekteviet til Olav Thunnæs. Det var et helt ut bibelsk og kristelig bryllup. — De ble viet hos byfogden, da ekteskapet er en borgerlig ting. — Der var i heimen taler av eldre og yngre, sang unisont, solo og av brødrekoret samt en prolog, diktet og lest av brudens mor. Guds rike velsignelse er over den rettferdiges bolig.

Jeg kan ikke forstå at Guds barn, allermest dem som har trådt ut av statskirken, at de har en sådan attrå etter «kirkelig velsignelse» som de kaller det.

Guds ord skiller klart mellom den ceremonielle og den borgerlige lov.

Jeg spurte engang en som var vel befaren i Skriften: Hvem var det første ektepar som gikk inn i Tabernaklet og ble ekteviet? Og hva het ypperstepresten? — Han tenkte, men ble svar skyldig.»

øvet og forundret bort. Neste dag selges skafottet og fangen blir henrettet. Hvem har skylden, eller hvorfor lever han? Ikke i første hånd for den brøde som han har gjort, men for den han nektet å ta imot den benådning som kongen bragte med seg, og som han forsmådde. Skylden lå for hans egen dør. «Så er din dom, du har selv feldt den,» leser vi et steds i Guds ord.

Vit o sjel at grunnen til din fordømmelse ikke er Guds, men din egen skyld. Du fordømmes ikke for dine misgjerningers skyld i første hånd, men fordi du nekter å motta den frelse som Gud har beredt. «Den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har trodd på Guds énbårne sønns navn.» Grunnen til din fordømmelse er din hårdnakkede vantros. Den Hellige And skal overbevise verden om synd, fordi den ikke tror. Det er den største synd et menneske kan gjøre, — ikke mord, ikke tjueri eller unnderslag, ikke mened eller andre gruefulle synder, men dette at de forkaster det eneste frelsesmiddel som Gud med uutsigelig bekostning har tilveiebragt til deres frelse, og de skyver den gjennomstungne hand ifra seg og tramper Guds blod under sine føtter. Din vantros er det som lukker himmelen for deg. — Ved din hårdhet og ditt ubotferdige hjerte opphoper du deg vrede på vredens og Guds rettferdige doms åpenbarelsesdag, han som skal betale enhver etter sine gerninger.»

Kongen har avlagt deg besøk. Med sin gjennomstungne hånd har han banket på ditt hjertes dør: Se, jeg står for døren og banker! Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde nadverd med ham og ham med meg. (Ap. 3, 6). Har du åpnet døren for ham?

«Lukk ham inn! lukk ham inn! Det er Andens røst som sier: Lukk din dør for Frelser inn.»

*

Men lukker du døren for ham, så vil dommen ramme deg. Du får selv se av din veis frukt og høste hva du selv har sådd. Og er det ikke et under at menneskene kan forsmå Guds gjærlighet? Gud forundrer seg over dette, Jesus Kristus forundrer seg, de frelste og forløste forundres herover, — ja djevelen selv, må forundre seg over at mennesker kan forsmå Guds gjærlighet som den åpenbartes på Golgata. Dette er det forunderligste pro-

blem i himmel, helvede og på jorden.

Hvor hører man sådant i det daglige liv? Skal de hugrige nødes til de dekkede bord? Skal den tørstige nødes til den friske kilde? Skal den nøkne nødes til å motta en høytidskledning? Skal den blinde nødes til å motta den øyensalve der kan skjønke ham synet? Skal den dødssjuke nødes til å ta medicinen der sikrer ham fullkommen helbredelse? Skal den druknende nødes til å motta redningstauet? Men dog er det hva som må gjøres på det åndelige område. Lik kamelen må man trekkes gjennom den tange port. Istedetfor at det burde være kappløp for å erholde klenodiet, så må de nødes og nesten tvinges for å søke det.

A, du forvente menneske! at du skal nødes til ditt evige vel. Og nødet blir man fra barndommen av og til de grå hår. Den velsignede Hellige-And nøder og kaller og drager på menneskene fra solens oppgang til dens nedgang. Jesus kaller stadig på de ufrelste. Hvor gripende å høre hvordan Jesus selv nøder de forstokkede å vende seg til ham. Fra Oljebergets skråning ser han ut over Jerusalem, den hellige stad, hans hellige tårer veter de deilige kinner og full av sorg retter han sin siste appell til den forherdede stad: Hvor ofte jeg ville samle dine barn, likesom en høne samler sine kyllinger under sine vinger! og I vilde ikke. Hvor vemodig det lyder: *I vilde ikke*. O hvor Jesus nøder syndere å komme og sammen med hans ord nøder hans tårer og tilslutt de røde blodsdråper der randt fra hode, hender og føtter og hans gjennomstungne side de ufrelste til å komme. Det taler ingen appell så sterkt som det røde blod der fløt fra Golgata kors.

«De røde blodsdråper, fra Golgata råper, om nåde og frelse for deg.»

Axel Nilssen.

Den tyske misjon.

I et flyveblad fra Leipziger-misjonen gis noen anvisninger på misjonstaler i denne tid. En av disse tar til tekst de kjente ord: «Kom over — — og hjelp oss!» Og forfatteren slutter med disse ord: *Misjon tross alt!* — fordi verden trenger den, menigheten har midler til å gjennomføre den, Gud vil den og Gud leder den.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartallets slutt.

Ord for dagen.

Et ord fra Herren,

O venn, jeg har et ord bestemt for deg,

— et ord hvormed Gud selv har trøstet meg.

Hvem du enn er, og hvorhen du enn går,

om du har lyse eller trange kår.

Så hør de ord som Gud til meg har sendt:

Fatt mot — — — og vent!

Din tro er svak, ditt håp er vissnet bratt.

Alt synes håpløst, sort som mørkeste natt;

alt synes tapt, du har lidt nederlag og tviler på at det vil gry en dag.

Men disse ord jeg fikk fra håpets hjem:

Gå trøstig frem!

Se jeg som du har gått den samme gang,

har kjent den samme smerte, nød og trang.

Men Kristus hjalp. Han tendte lys, ga mot.

I mørkest natt hans stemme lyder tyst:

Det blir lyst!

21. desember 1939.

Kr. Svendsen.

Vi blir rettferdiggjort uforskyldt av Guds nåde ved forløsningen i Kristus Jesus. Amen!

Hva kan vi lære av den frie bevegelse?

II. Bønn og eldste.

Det første som kan påpekes er bønnelivet. Skal en menighet oppbygges må man ta vare på bønnemøtene. Når vi ser hvordan Guds folk kan strømme sammen for å høre en «stor» predikant, men ikke kan stanse over menighetens bønnemøte, så forstår vi at det er noe galt. Om man ikke synes det er i orden i menigheten eller venneflokken og av den grunn ikke vil delta i bønnemøtene så oppfører man seg like så dumt som om man vil kaste ut ovnen fordi den ryker isteden for å feie den. Fei ovnen og den slutter å ryke, delta av et oppriktig hjerte i forsamlingens bønnemøte og det vil bli klarere åndelig luft, både for menigheten og de enkelte medlemmer.

De holdt trolig fast ved apostlenes lære og bønnene. (Apgj. 2, 42).

Like så nødvendig som det er å ha predikanter og vitnesbyrd er det å ha bønnemøter. Utallige vitnesbyrd fra Bibelen stadfester dette.

Det er av uanet viktighet å ha faste regelmessige bønnemøter. Om det bare kommer noen få så bare hold på. Det er ikke mengden som er avgjørende, men hva to av dere blir enige om å be om,» sa Jesus. Naturligvis var det mest naturlig om hele menigheten kom til bønnemøtene og vi kan forvente også det, men om det fortiden er få så bare hold på. Det kan snart bli forandring. Alle nyomvendte burde finne en brennende bønneflokk når de kom med. Mange frafall ville der ved undgås. Vanskeligheter i menighetslivet burde legges fram i bønn og meget ville bli annerledes.

Når det gjelder ordning av menighetene så har meningene vært nokså delte blant de frie venner. Det ble ofte påpekt at innsettelse av forstander og eldste var noe som Gud gjorde, men måten hvorpå det ble gjort fikk man som regel liten greie på. 1. Kor. 12, 28; Efeserne 4, 11; Apgj. 20, 28, m. flere steder sier utrykkelig at Gud satte tilsynsmenn d. v. s. ledere. De var altså innsatt av Gud. Når vi leser brevet til Titus står det i 1. kapittel og 5. vers: «Derfor lot jeg deg bli etter på Kreta at du skulle sette i rette skikk som ennå stod tilbake, og innsette eldste i hver by, som jeg fore-

skrev deg.» Det er vel nokså innlysende at etter Paulus virke der var mange kommet til troen, men det var antakelig ingen som var ført så nær inn i Guds ord og blitt dyktige nok til å stå som eldste. Derfor ble Titus igjen for å utføre denne handling. Paulus gir ham forskrifter for hvordan de eldste skal være.

I Apgj. 6, 1—6 ser vi hvordan menigheten i Jerusalem selv utså seg menighetstjenere.

Meningen må vel være ganske enkel den, at Gud utrunder og dyktiggjør noen til ledende brødre og menigheten må selv anerkjenne dem og velge dem. Dette gjelder antakelig helst der hvor det er en gammel forsamling. Der burde det i allefall være såpass Gudfryktige og forstandige medlemmer at de selv kan utse seg de som Gud har uttatt og dyktiggjort. I en nystartet venneflokk eller menighet kan det ofte være best at evangelisten, eller det redskap Gud særlig har brukt, er behjelpelig med å ordne denne sak, som Titus på Kreta.

Som ledere må det naturligvis uttastes de som er nærmest forbilledet — mønsteret — i Titus 1, 6—9; 1. Tim. 3, 1—13 m. fl. steder.

Det er nødvendig å ordne saken angående innsettelse av eldste og menighetstjenere så snart som mulig. Hvis det ikke blir gjort så er det all sannsynlighet for at vekkelsen blir ødelagt og det vundne spredes for alle vinde. Utallige eksempel kan bevise det.

Det er en stor fordel å få innsatt eldste og tjenere i menigheten så fort som mulig. Man kan slippe mange ubehageligheter og unødige strid siden om det blir gjort.

I neste artikkel skal vi se litt på måten de valgte eldste og menighetstjenere på og ordningen av den lokale menighet.

På
con

«Hittil ha
A ja, har
Hittil er ik
hoder og
enn godt.

Vi kom
underlig å
Duchessa
heim i 5—
visa for T
for Congo
all hast n
men det v
innom Ma
en liten s
norske ko
sul og er
mot oss o
lett. Så
Dar-Es-S
sum for
er rart å
bare si:
ske far
hundre
arkene e
med alt
lett gjen
slik at v
gasje fra
for fred
de oss t
enn 8 n
lig, det
første n
begynn
første n
skulle h
ske kir
kirke n

På reise til Belgisk Congo.

Dar-Es-Salâm 2. jan. 1940.

«Hittil har Herren hjulpet.»

A ja, han har hjulpet så vel, så vel. Hittil er ikke et hår krummet på våre hoder og ingen har gjort oss annet enn godt.

Vi kom hit igår og det var nokså underlig å forlate den stolte båten, Duchessa d'Aasta, som har vært vårt heim i 5—6 uker. På båten fikk vi visa for Tanganyka. Vi hadde fått for Congo i Oslo. Jeg fikk jo bare i all hast maken til Erling og Esters, men det var godt vi hadde likt. Var innom Mambara — som forresten var en liten skjønn by — og oppsøkte den norske konsul der. Han var visekonsul og engelsk, men var svært god mot oss og trodde det ville ordne seg lett. Så kom myndighetene ombord i Dar-Es-Salâm og «puttet inn» et vitium for Tanganyka. Dere kan tro det er rart å stå og se hva Gud gjør og bare si: Takk! Både til vår himmelrike far og de han bruker. Det var hundre ting å fortelle, men disse flyarkene er så små. Vi ble rodd i land, med alt vårt av de svarte. Vi slapp lett gjennom tollen og Gud gjorde det slik at vi slapp å koste noe på vår batesasje fra og til hotellet. Tog går ikke for fredag kl. 7. Kl. 1/27 idag vekket oss til the og klokken er ikke mere enn 8 når jeg skriver. Har sovet dærlig, det var så varmt. Dette var min første natt under myggenett da! Nå begynner vi med chinin. I går — første nyttårsdag — tenkte vi at vi skulle høre Guds ord, men den engelske kirke var ikke åpen og den tyske kirke naturligvis ikke. Har snuset opp

at det er en engelsk misjon her, men det er 100 engelske mil dit og vi vil ikke ta de 20 shilling som turen koster.

Da vi lå i Mambara var vi en liten tur ute i byen og tok bussen tilbake. Da vi kjørte innover ropte Ester: «A, en norsk båt! Den må vi gå og besøke!» Da vi var kommet tilbake fra byturen og hadde spist aftens dro vi avsted. Vi så den lå langt borte i en annen vik. Vi passerte hele lengden på brygga og da den sluttet fortsatte vi jernbanelinja og gikk hele tiden etter lysene på båten. Det var nok lengere enn vi hadde trodd og vi holdt nesten på å snu, men kom da endelig fram. Vi gikk bort til og Erling talte to menn der på vårt morsmål og fikk svar igjen. Det var stueren og en til som stod der og hang. Samtalen gikk livlig og vi fortalte og spurte. Plutselig kom en fram på kommandobroen og blandet seg i samtalen. Det var «skipperen sjø» og han sa: «Kan dere ikke komme ombord og se hvordan vi har det da?» «Jo, tusen takk,» sa vi og vi hadde det riktig gildt. Kapteinen og første styrmann talte åpent om åndelige ting, endda kapteinen ville holde religionen utenom. De kom med så mange spørsmål og Erling var så ivrig og Ester og jeg lot heller ingen sjanse gå fra oss, så jeg skal si de ble bombardert.

Vi kom også inn på misjonssaken og da minnet de hverandre om at det bare var 2—3 dager siden de hadde gått på «brua» og diskutert denne saken. De mente nemlig at de innfødte var lykkeligere i sin primitive tilstand. Erling la ut og Ester hjalp til. Jeg sa blant annet at sommetider er 90 prosent av de primitive folkeslag sjuke på eller annen måte og de har en lengsel i sin sjel mot Gud og vi tenker å hjelpe dem med deres sår og andre sjukdommer. Da sa kapteinen med gråt i halsen: «Ja, kan dere gjøre noe for å bedre deres kår, så gjør det.» Det går tusen, ja millioner av kvinner i China som ikke har såpas som dyr.» Han fortalte om noe han hadde sett på en brygge i en kinesisk by som han aldri hadde trodd var mulig.

Vi sang noen sanger og hadde en riktig gild siste dag på det gamle året. Er ikke i tvil om at vi ble ledet dit av Gud.

Vi er her betjent av bare svarte som løper på minste vink. Har fått myggestikk inatt er blitt bidt av noen ufarlige smådyr. Sitter nå på verandaen som løper inne i gården og skriver. Her er det så kjølig og jeg har utsikt over høsegården og haven med forskjellige palmetrer og slyngplanter i rødt, terracotta og gult. «Boyen» har prydet brettet mitt med blomster i ettermiddag. Han vet vel ikke hvor gla det gjør meg. Det var vanskelig å få sove inatt. Ja, jeg kan nesten si umulig. Nattergalen sang og det var så mange skrik i natten av fugler og antakelig av kameler. Det var en stadig sum av alleslags insekter, stadig akkompagnert av alle slags lyder. Vi gikk i seng før ni, men da hadde englenderne England i radio til over ti, med de herligste kjente melodier. Det var som et pust heimefra og jeg spisset ørene istedenfor å sove. Siden var det umulig å få sove og jeg lå og leste til øynene var stive. Endelig sovnet jeg litt, men våknet igjen kl. halv fire. Det var ofte ikke så rart med søvn ombord heller. Derfor sover vi alltid middag.

Det første jeg fikk føling med Africa i Port Said så tenkte jeg: A, så trist med alle disse svarte kroppene. Men det er med det som med alt annet: Man venner seg til det. Det har sin charme alt.

Her på hotellet er «boyene» så snilde. Han som hadde plukket blomster til meg har plukket en enda større bukket fordi han forstod jeg satte pris på det. Nå ringer klokken 6 og svalene har det travelt i solnedgangen med å ta innsekter. De flyr høyt. Det betyr «pent vær», på norsk jo. Det er regnesong her nå, men det er bare slike små «bergensskurer» enda.

Sender dette brev fra Dar-Es-Salâm og vær alle kjære venner på det hjerteligste hilset fra deres i tjenesten med evangeliet

Harriet Johansen.

Kigoma 7. januar 1940.

Kjære venner!

«Jeg bar dere på ørnevinger».
(2. Moseb. 19, 4).

Det er med underlige følelser en sitter her i hotellet i Kigoma. Hele «byen» består av jernbanestasjon, tollbod, hotell og butikk, så her er ikke konkurransen stor. Det merkes

også på hotellprisen, som forresten blir omtrent som heime, ca. 14 kr. døgnet — full pensjon. Helst skulle jeg for min del dratt videre med det samme. Jeg har nemlig ingen følelse av reisetretthet, men Erling og Ester var gla for en pause etter 2 døgn på toget fra Dar-Es-Salâm.

Det var en fin reise gjennom grønne landskaper, kledt med vakre trer, småskog og blomster i tropefarver. Sterkt rødt og gult, og lilla vannliljer i stjerneform på små tjern i blant. Vi har nesten glømt at vi er i Africa hva varmen angår. Det er bare som en passende sommerdag med «lett bris» heime. Ja, jeg har prestert å ha sommerkåpen på meg, som ikke har vært på siden vi gikk inn i Suez. Det var naturligvis en mengde negerlandsbyer langs jernbanelinjen og barna ropte og skrek da vi kjørte forbi, akkurat som på landet heime. Vi hadde en vogn hvor alle negrene var og til den vognen kom de på hver stasjon med allslags rart spiselig. Nøtter, og mango — de to siste har vi allerede stiftet intimt bekjentskap med.

I dag kom en kvinne med bananer og da jeg ropte på henne og ga henne 20 penny — ca. 20 øre — og ville ha bananer for dem, puttet hun pengene med utrolig ferdihet i munnen og mens toget begynte å gå videre kastet hun hele beholdningen hun hadde igjen opp til oss på plattformen, strålende over å gjøre handel med de hvite, og gla for pengene. Det var 24 bananer. Store og godt modne. Negrene holder seg alltid på avstand fra de hvite, så jeg har morro av å smile litt til dem og da sier de med sitt strålende «pebekosmil»: «Djambo», (goddag)! (Jeg må skrive det som de sier det). En liten gutt sa: «Djambo mamma», til meg. En slik hilsen kan vel ikke gjøre en annet en godt. De brukr Kiswahelidialekt her. Det samme som Marandura talte sansynligvis. Om alle misjonsvenner kunne se her ned nå. Sørgelig at ikke fjersynet er helt uteksperimentert.

Forestill dere en av disse lave, hvite murbygningene, som de bruker i tropene, med veranda som løper foran hele huset, med border og stoler. Inne er spisesal og bar, som man finner overalt på restaurantene. For øyeblikket sitter alle gjestene på verandaen. Vi er da. 15 stykker. Derav er 3 italienere som vi bodde vegg i vegg med i Dar-Es-Salâm også.

Bare Esther og jeg er damer. Rett utenfor er veien, og her er det jeg mest av alt ville dere skulle se.

Her passerer nemlig de innfødte på sine bare ben og nesten alle bærende noe på hodet. Det er unektelig trist å se den svarte kroppen og kledt i bare filler. Somme ganger en uforliknelig svart trasete sekk bunnet sammen over den ene skulderen. Enkelte i dyreskinn med hårsiden inn. Noen av kvinnene har fine kulørte kast som de behendig kaster rundt seg, så når de er renvasket og stelt er de så pene mange av dem.

Ja, jeg kan nok ikke erstatte fjersynet dessverre, men vil skynde meg å fortelle at vi har det så godt og vel, og kjenner at Gud svikter ikke sitt løfte om å være med «alle dager». Vel har vi ikke sett morgendagen, men Jesus sa utrykkelig: «Sørg ikke for den dag i morgen, men la hver dag sørge for seg selv.» Det er jo i grunnen et herlig privilegium, men uhyre vanskelig å praktisere i realiteten.

Det er neste dag og man har tilbragt en natt også her i Kigoma. Båten går nemlig videre i morgen over Tanganyika-sjøen, som ligger rett ned her, så speilblank og fin. Det blir friskt med en sjøtur igjen. Vi er blitt rene sjøulkene etter alle de ukene i sjøen fra Italia.

Da jeg ble anvist mitt rom igår, ved ankomsten så var det med to senger. «Jeg behøver bare en seng,» sa jeg til verten. Tenkte å skru ned prisen litt. «Det går ut på et,» sa han. «De skal få bli her alene.» Men det ble løgn. — Da jeg kom inn og skulle legge meg i går kvell, og skrudde på lyset, fikk jeg se en firfisle — en riktig søt, gråhvit en forresten —, som krøp så elegant på muren og hadde nok tenkt å losjere inne hos meg den natten, samt ikke mindre enn 3 skalldyr av ca. 2 tommers lengde og samme bredde, og med noen lange bevegelige følehorn. Jeg gikk til døren, tvang stemmen min lav og ropte rolig: «Boy», og straks var han der og tok så dyrene, ett for ett, med bare hendene og kastet dem i cementgolvet. Det gjorde dem ingenting, de bare reiste seg opp og fløy sin vei. Jeg tenkte: Myggenettet er nok godt å ha for mere enn myggen.

Det er regnesesong her, men ikke verre enn at det kommer en liten skur og så skinner solen igjen.

I ettermiddag ble vi innvitert med

3 engelske misjonærer, som også bor her, på en biltur litt utenbys for å se på monumentet for møtet mellom Stanley og Liwingstone. Det var bare ca. 200 meter fra Tanganyikasjøen som myndighetene hadde reist en støtte med en jernplate hvor det stod: Under mangotreet, som da stod her, møtte Henry M. Stanley, David Livingstone den 10. november 1871. Det var gripende å stå der. Det var som en så disse to levendegjort fra billedet en ofte ser når de står der og trykker hverandres hender. I sannhet et minne for livet for meg. Den ene av disse engelske misjonærer er sønn av Rev. H. E. Guilleband som har oversatt det nye testamente til Kiswaheli.

Der ved monumentet fikk vi en ganske anselig flokk med innfødte barn fra landsbyen og mr. Guilleband junior hadde ikke vanskelig for å få dem til å glømme den lille rest av redsel for «den hvite mann». Han kaklet som en høne, galte som en hane, brekte som en sau og rautet som en ku. De klappet i hendene og lo av fryd, og kontakten var i den skjønneste orden. Hadde man bare behersket Kiswaheli kunne man ha fortalt dem det glade budskap om tilgivelse og frelse for syndere.

Ja, det er herlig å være så nær reises mål, som vi nå er; men det blir vel langt bedre å være helt framme og få lov å begynne i gjerningen.

Nå går solen ned og den uhyggelige myggen begynner å gjøre sin gjerning. Den ser så liten og uskyldig ut, men mange er de som har gjort erfaring på at den ikke er så uskyldig allikevel. Fuglene synger sin «godnatt-sang» i alle tretopper. Noen av dem er bare en tredjedel av en gråspurv heime og skinner i gult og rødt.

I morgen går altså turen tvers over Tanganyikasjøen til Albertville og derfra dagen etter med tog til Kabalo, og derfra har vi minst en uke med flodbåt, tog og flodbåt igjen.

Takk for forbønn venner! Vårt vitnesbyrd er: Hittil har Herren hjulpet!

Erling og Esther Kristiansen hilser. Hilsen til alle fra deres utsending:

Harriet Johansen.

SPRED

Hilsen fra T

Vil sende noen takke for de gode oss fra fjern og ren for seirene misjonsmarkene

Vår søster As

reist til India for vi håper hun nå

ba. Hadde en fest søndag før

av hennes slekt var med. Like

forsamlinger i frembar minne

Herrens rike vil

dige virke. Br. 1, 1: «Apostel

eller ved noe Jesus Kristus.»

så at det mest anledning vilde

og det hadde ha laug vitnet om

uverdighet og hans ledelse

ker Herren for var til og for h

oss. Og vi vil ne i arbeidet.

å støtte henne til undertegned

nærmer seg. I beid mens det

En annen av Johnsen, har og høstmarkene.

heimsted i Ver på Nordsiden

Be for henne! Vi har nå et

Kleve fra Berg ret Guds ord t

men med vår et stort arbeid

valgte til tro» til å fatte høy

den av Guds rikdom.

La oss be ner. De beh

dage. Alle «Røster Math. 24, 13.

SPREDTE FELTER

Hilsen fra Trondheim.

Vil sende noen ord til «Røsten» og takke for de gode nyheter du bringer oss fra fjern og nær. Vi priser Herrens for seirene og de åpne døre på misjonsmarkene og for dem som er villig til å gå inn gjennom dem.

Vår søster Aslaug Brataas er nå reist til India for en måned siden og vi håper hun nå er fremme i Mahabha. Hadde en meget god avskjedsfest søndag før hun reiste. Mange av hennes slekt og arbeidskamerater var med. Likeså venner fra andre forsamlinger i byen var med og frembar minneord og ønsket henne Herrens rike velsignelse i sitt fremtidige virke. Br. Eik talte ut fra Gal. 1, 1: «Apostel ikke av mennesker eller ved noe menneske men ved Jesus Kristus.» Han bemerket også at det mest bibelske ved en slik anledning vilde være bønn og faste, og det hadde han rett i. Søster Aslaug vitnet om sitt kall, om sin egen uverdighet og om Herrens trofasthet og hans ledelse med henne. Vi takker Herren for den velsignelse hun var til og for hennes gode ferd iblant oss. Og vi vil etter evne støtte henne i arbeidet. De som er minnet om å støtte henne vil sende sitt bidrag til undertegnede. Natten og mørket nærmer seg. La oss be, ofre og arbeid mens det er dag.

En annen av våre søstre, Astrid Johnsen, har også lik Rut gått ut på høstmarkene. Hun begynte på sitt hjemsted i Verdal og er nå i Vanvik på Nordsiden av Trondheimsfjorden. Be for henne!

Vi har nå et kjært besøk av søster Kleve fra Bergen. Hun har frambåret Guds ord til stor velsignelse sammen med vår kjære br. Eik, han har et stort arbeid med «å føre Guds utvalgte til tro»; men vi er ofte sene til å fatte høyden, bredden og dybden av Guds nåde og kjærlighetsrikdom.

La oss be meget for Herrens vitner. De behøver det i disse siste dage.

Alle «Røsten» lesere hilses med Math. 24, 13.

Ragna Winther,
Kirkegt. 17 III,
Trondheim.

Hilsen fra Kristiansand S.

Vi har i uken fra 4. til 11. februar hatt besøk av evangelist Engvik og vi takker Gud for hans troesfriske og dype forkynnelse som har varmet og velsignet våre hjerter. Bare trist at så få samles til møtene. Måtte Herren samle folket under ordets hørelse.

Mens broderen var her hadde han to møter i «Salem», Frimisjonens lokale. Lørdag aften og søndag kl. 5. Søndag talte han over emne: «Europa og Nordens framtid i profesiens lys!» Da møtet begynte var den store salen nesten full av folk og der hvilte et stort alvor over forsamlingen.

Tidens alvor ble lagt på våres hjerter på samme tid som Herrens allmektige evige arme var her nede for kraftig å støtte og verne dem som hadde tatt sin tilflukt til ham.

Siste møte broderen hadde på Betania var søndag aften. Han talte da over emne: «Kom jeg vil vise deg bruden, lammets hustru.

Det ble en høytidsstund hvor man kjente Herrens nærhet på en underlig måte.

Ja, han har sitt folk kjært. Han som går midt i mellom gull-lysestakene. Takk og lov for det!

Gud skal ha takk for at han gav oss noen til apostler, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere, til menighetens oppbyggelse.

Må Herren velsigne sine vitner som reiser blant oss i denne vanskelige og onde tid.

Broderlig hilsen

E. Lunde.

Kvitteringer.

Til Jens Fjelds arbeide i China.

Fra vennene i Misjonshuset, Sarpsborg	kr. 60.00
Fra barnemisjonen, Misjonshuset, Sarpsborg	» 15.00
Fra Haabel, Eidsvold	» 50.00
Fra vennene i Honningsvåg	» 102.00
Fra vennene i Arendal	» 50.00
Fra Elias Bjerknes, Volda	» 50.00
Fra Elias hos Fjeld	» 7.37
Ubenevnt	» 225.00
En hjertelig takk til hver med Matt. 17, 5-8.	
Ski i febr. 1940.	
Broderligst	

K. Aarmo.

Til misjonær Hansina Nesfossen, Africa

er innkommet i 1939:

Fra venner i Bakke ved Tobias Lavold	kr. 20.00
Fra venner på Hundven	» 130.00
Fra venner på Espeland ved Mikal Nesset	» 70.00
Fra ubenevnt fra Woll, Jæren	» 35.00
Fra private givere	» 848.00
Fra De eldre søstres misjon, Bergen	» 146.50
Fra forsamlingen, Skostredet 17, Bergen	» 435.23

*

Til misjonær Margit Haraldsen, Africa

er innkommet fra venner på Espeland ved Mikal Nesset kr. 70.00.

Hvorfor takkes og kvitteres. Hebr. 13, 20-21.

Constance Nøstdal, kasserer.

Lobergsveien 28, Bergen.

En god hevn.

«Svenska Morgonbladet» har satt i gang innsamling til innkjøp av bibler til russiske krigsfanger og finske soldater, og der er allerede kommet inn mange tusen kroner.

Som et bevis på hvor høysinnet finnene er, kan nevnes at selve hovedkvarteret for den finske armé har anmodet om at det må bli sendt bibler til de russiske krigsfanger. Det er typisk for finnenes stilling til sine fiender.

Heldigvis fantes det i Det britiske bibelselskaps depot i Helsingfors typer til den russiske bibelen, og nå trykker finske trykkerier tusener av russiske bibler mens russernes bombefly sprer død og ødeleggelse over by og land.

Påkestevne.

Kristi menighet i Fredrikstad

innbyr herved til stevne i dagene skjærtorsdag til og med 2. påskedag. Av predikanter som har lovet å komme nevnes Tor Sørli og Reidar Simonsen.

Velkommen.

Lyder Engh.

Ny bok:

Himmellys i mørke tunneller.

Av Axel Nilssen.

Pris kr. 1.00 + porto 0.25.

Bestilles i:

MISJONS-RØSTENS eksp.
Sarpsborg.

Gi Herren ære.

«Herren ga, og Herren tok;
Herrens navn være lovets!»
(Job. 1, 21).

Det går en oppriktig hjerte-takk til himmelens Gud, fra Job. Ikke var det første gang han på denne måte æret Gud. I mange år hadde Job fryktet Gud, rettskaffen og ulastelig var han og vek fra det onde. På denne måte hadde han vært gjenstand for Herrens rike nåde og velsignelse. Herren hadde hegnet om ham, velsignet hans hendes gjerning, og hans hjorder hadde bredt seg vidt utover i landet. Alt dette så Job var ham gitt av Herren. Derfor kunne han bringe sin sak til Gud. Det var en lys tid for Job. Under sådanne forhold er det slett å bære sine takk-offer fram til Gud. Det er liksom det går slik som vi selv ønsker, når alt går med, og lykken synes å smile oss imøte overalt. Da kan det være en liketil sak å prise og takke Gud.

Allikevel: Hvor mange av oss har ikke været sene til å prise Gud for alle hans nådegjerninger, som vi dag etter dag har vært gjenstand for? Har vi ikke takket Gud så alt for lite for nåden i Kristus Jesus?

For Job kom dog prøvelsens tunge tid. Nå hadde alt snudd seg. Det synes som om alt gikk den bakvendte veien. Før hadde han fått nå derimot mistet han det ene etter det annet. Hvor prøvsomt måtte det ikke være. Han mistet sine barn, sine okser, sine asener, småfeet, kamelene og drengene. Det var tap på tap. Tilslutt ble han selv slått med sjukdom som brakte ham forferdelige lidelser. Og ikke vil noen av oss anklage Job fordi han tilslutt klaget over sin bitter nød. Og Gudsordet, når det omtaler Job i det nye testamente, nevner ikke et ord om Jobs klage; derimot taler det velsignet om Jobs tålmodighet. Pris skje Gud! Her trenger vi å lære slik at vi kan lovprise Herrens navn under alt som møter på vår livsvei under vandringsen her.

«Den som ofrer takksigelse ærer meg», sier Herren.

Ikke ved å klage, ikke ved å sukke blir Herren æret; men ved å prise og opphøye Hans store og herlige navn. Det kan komme svære prøvelser og store vanskeligheter kan møte på vår vei, men Herrens trofasthet svikter aldri. Den sviktet ikke for Job, den

svikter ikke for oss. Takk da Gud for din ufattelige nåde. Den nåde som ikke kan forklares, men som oppleves. Vi vil ære deg, o Gud for din underbare miskunnhet mot menneskenes barn. Deg tilkommer æren i tid og evighet. Amen!

Fredshilsen.

Josef Ruud.

Misjonsarbeidet i Polen.

Misjons-Baneret i Sverige meddeler:

Etter alle de lidelser som er påført Polens innbyggere er der et stort behov av et oppbyggende åndelig arbeid blant forskjellige folk- og sproggrupper som bor side om side i det utarmede land.

Over den russiske del av Polen hviler der et dypt mørke som umuliggjør ethvert nærmere kjennskap til forholdene. Men i den del av landet som midlertidig eller for framtiden er lagt inn under Tyskland, er åndelige krefter i virksomhet. Som representanter for baptistene i Tyskland besøkte pastorene Fr. Rockchies og Paul Schmidt nylig Warsjava Lodz m. fl. steder og hadde konferanser med troesfeller. Derved forberedte man sammenslutning av menigheter med tilsammen 6600 medlemmer til baptistsamfundet i Tyskland. Men da 6 menigheter av tyske baptister med i alt 1760 medlemmer finnes innenfor det tyske interesseområde, og da disse i en nær framtid skal utvandre til det tyske område, regner man også med deres tilslutning. Likeledes har de tyske baptister forberedt seg på å ta hånd om ca. 2—3000 baptister som skal utvandre fra Lettland. På denne måte har de tyske baptister fått nye og krevende oppgaver, ettersom krigen har ødelagt store verdier, deriblant baptistkikene i Warsjava og Zezulin.

For den evangeliske virksomhet blant polakker og russere er også pastorene Gutsche og Gösze i Warsjava varmt interessert. Den sistnevnte har nylig fått trykt 10,000 bibler på russisk og 2000 polske Ny Testamenter.

De to tyske baptister som besøkte Polen, retter en varm appell til sine brødre i Tyskland om å komme arbeidet i Polen til hjelp. De sier: «Da vi nå er blitt enige om dette betyd-

ningsfulle samarbeid i øst, ber vi med frimodighet alle våre menigheter inderlig om å sette i gang en innsamling for å kunne gjennomføre denne oppgave.» Herrens verk fortsetter således også i de urolige tider. (Etter «Bannerets».)

En sjel for Gud i år.

Jeg talte en gang med en student om hans stilling til Jesus Kristus.

Hva gjorde det om et helt semester skulle gå tapt for meg, bare jeg kunne finne ham», var det overraskende svaret jeg fikk.

Om vi skulle støte på motstand her og der, så gjør det ingenting, for vi finner alltid noen som venter på oss og vil lytte til ordet om forløsning.

Erfaringen viser at bare få mennesker kommer til Gud bare gjennom lesning og møtebesøk. I de fleste tilfeller har en personlig oppfordring gjort sitt. Vissheten om at ett annet menneske har omsorg for mitt vel og ber for meg, overtaler meg personlig mer om kristendommens verdi enn mange bøker og gode foredrag.

Har den kjærlighet som ikke skikker seg uhøvisk fått fylle vårt hjerte, så går vi taktfullt til verks.

Jeg tror det er best å vente til vi kjenner et mindre imperativ. Føler vi det ikke til tross for at vi tror oss å være Jesu disipler, er det på høy tid å undersøke om kjærligheten ikke er blitt kald hos oss.

Vårt ønske om å vinne sjeler for himmelen står i direkte forhold til vår egen trang til å komme dit.

Be Gud om at dette året vil gi deg glede av å bringe et nytt navn inn i livets bok. Ta ett medmenneskes nød, fristelse og tvil med deg inn for Guds ansikt og vær så villig til å tale til dette menneske om det ene fornødne. Tenk deg om alle troende vil forsøke å vinne en sjel for Kristus dette året, hvilken åndelig vår skulle ikke da komme over oss.

«Norsk Missionstidende».

Innsendt av E. G.

Troende venner!

Besøk BANK-KAFEEN

(Trygve Gabrielsen)

Pløens gt. 2 b II, ved Youngstorvet,
Oslo.

God middag. Kaffe og smørbrød.

Trykt i Centraltrykkeriet, Sarnsborg.